

**UNA APORTACIÓ PER A UNA POLÍTICA NACIONAL VALENCIANA, CAP A L'ESTAT VALENCIÀ:
a-fusteriana i a-espanyola.**

A càrrec de Víctor Baeta, de RV/PVE i membre de l'associació ACCIÓ! Moviment pro- l'Estat valencià.

Qüestió prèvia. La meua intervenció, a dos mesos de les eleccions, no té res a veure amb la cita del 28 de maig. És una exposició que pretén ser estratègica i no tàctica. Una exposició personal que si al llarg de la mateixa utilitze la primera persona del plural no és perquè represente a cap organització, tan sols -si de cas- als que comparteixen el que dic.

El títol de la conferència és APORTACIONS PER A...
(... i té quatre ítems)

- 1. ...UNA POLÍTICA**
 - 2. NACIONAL VALENCIANA**
 - 3. CAP A L'ESTAT VALENCIÀ,**
- i en la meua aportació concreta afegint
- 4. a-fusteriana i a-espanyola.**

En la meua intervenció vaig a desenvolupar estos quatre ítems.

1. **Primer ítem: UNA POLÍTICA.** És a dir allò relacionat amb l'assoliment o pèrdua del poder; però -coincidint amb Carl Schmitt- tindre clar que l'essència d'allò polític ve determinat per saber distingir entre l'amic i l'enemic, però sobre tot -vull destacar- per no amagar ni volatilitzar l'enemic. Qui volatilitza l'enemic, no el senyala i no s'enfronta a ell, perd la qualitat de polític i en conseqüència renuncia a la seua sobirania i existència. Recordem qui ens va considerar 'enemics' als valencians i -pels fets constatables i explícits- no ha deixat de ser-ho. La Monarquia Hispànica/Catòlica /borbònica, en 1707, assentada estructuralment en el Regne de Castellà, en la seua condició d'unitat essencialment política i d'atribució del *ius belli*, va determinar que el poble valencià era el seu enemic; va decidir combatre'l, conquerir el seu territori, sotmetre'l i fer desaparèixer la seua condició política establerta en 1261. La Monarquia Hispànica va deixar constància del fet amb el decret de Nueva planta del 29 de juny de 1707.

El Poble valencià -llavors- també va determinar qui era el seu enemic.

Ara, al segle XXI, el poble valencià ha arribat encara viu i tots els 9 d'octubre, de dalt a baix del País Valencià, s'auto-reconeix, s'auto-afirma i no renuncia -de manera subversiva es podria dir- a recordar el seu naixement polític.

Per la seua banda els ocupants, amb els seus instruments de coacció i coerció intactes, mantenen els seus objectius:

- Sistemàtic recordatori de la seua atribució d'ocupant amb exhibició profusa de banderes dinàstiques; himne autonòmic amb una primera estrofa genuflecta i patètica; interpretació - sense vindre a compte- de l'himne reial en manifestacions festives, etc. etc.
- Sistemàtica ocultació de la història perquè els valencians oblidem l'origen de la pèrdua del nostre poder polític i volatilitzem que ells, els ocupants, són l'enemic.
- Continu aprofitament de l'ocupació i el seu domini polític per a espoliar-nos econòmicament i...
- de manera sistemàtica atac als nostres signes d'identitat per intentar fer-nos desaparèixer com a valencians, cosa que encara no han aconseguit, adjudicant el terme 'nacional' com a referència a allò estatal. .

En definitiva, el seu objectiu és que ignorem d'on ens venen els problemes i qui és el nostre enemic.

Davant d'això hem de dir...

Un poble sense existència política -real i reconeguda- està condemnat a la seua desaparició. Si el poble valencià aspira a no desaparèixer, cal que existisca políticament, i en eixe sentit no podem prescindir de determinar i distingir, per nosaltres mateixos, entre l'amic i l'enemic i d'assumir el risc corresponent que això comporta a tot poble que vol existir i ser lliure.

Si un poble deixa de fer esta distinció, si renuncia a ella, està renunciant a la seua existència política i en conseqüència a la seua existència material i espiritual. Està assumint la seua desaparició i dissolució. Podem dir, sense truculències però amb objectivitat que: per als valencians ... o existència política, o mort!

2. **Segon ítem: NACIONAL VALENCIANA.** On el terme polisèmic 'Nació' el definim concatenat amb el terme anterior de 'polític'. La nostra Nació és política. No és cultural, ni lingüística ni antropològica. És -i la volem- política, perquè és -en l'esfera política- on la Nació dirimeix la seua existència i sobirania en relació amb altres nacions. Entenem la Nació com la d'aquells residents d'un territori concret que mitjançant la seua voluntat aspiren a ser un Estat. Un Estat lliure, sobirà i independent. Tota interpretació del terme Nació que no faça referència al fet polític no ens interessa. Els ocupants -recordem l'enemic- i en concret els adscrits a partits d'esquerres, neutralitzen políticament els valencians amb concessions culturals a canvi que els valencians desistim de fer política i esta -en pagament a estes concessions- les siga confiada a eixos partits. La nostra crida als valencians és no defugir de la política, visualitzar l'enemic, senyalar-lo i combatre'l.

A més, si la Nació la volem política, esta Nació per als valencians -com no pot ser d'altra manera- sols pot ser 'valenciana'. Llavors davant de la pregunta: quina és la nació dels valencians? la nostra resposta és: la nació dels valencians, la d'aquells que aspirem a que el País Valencià siga un Estat lliure i sobirà en forma de República, és: **la Nació Valenciana**. Una Nació, la valenciana, que lluny de ser un producte del *ius sanguinis* ho ha de se ser de la tradició anglo/saxona/americana del *ius soli*, una Nació valenciana que, parafrasejant a De Gaulle, no deixa de ser "una certa idea", un producte dels anhels i patiments compartits d'uns valencians, gent lliure en lluita per la llibertat, ara per ara els "irreductibles", lluitant en raó d'aquesta idea, per la voluntat d'existir i ocupar -els valencians- un lloc al món.

3. **Tercer ítem: CAP A L'ESTAT VALENCIÀ.** A la pregunta 'Per què l'Estat valencià?' la resposta la podem trobar en les respostes a les preguntes següents:

- Hi ha quelcom més evident i necessari per als valencians per a no desaparèixer, sobreviure dignament, existir com a poble i ocupar un lloc en el món, que esdevindre un Estat i que la seua bandera onege en la seu de les Nacions Unides?
- Hi ha quelcom més pràctic, directe i racional que reivindicar l'Estat valencià com solució als nostres problemes econòmics i existencials?
- Per què hem d'amagar allò evident, allò que se'ns apareix com més pràctic, directe i racional?
- Qui pot estar interessat en amagar esta evidència necessària de reivindicar l'Estat valencià, quan no d'impedir-lo, fora dels mateixos ocupants i d'aquells valencians que viuen a sou de l'Estat ocupant?

Les respostes a estes preguntes són tan evidents, com evident per, necessària i pràctica, és la reivindicació de l'Estat valencià.

Voldria fer referència en este ítem, als acords del tractat internacional de la Convenció de Montevideo de 1933 i de l'adhesió que fa a ells el Comité Badinter de la UE.

En eixos acords es conclou que **és la voluntat dels habitants d'un territori allò que ha de prevaldre sobre qualsevol altra qüestió per a esdevindre Estat** i que l'Estat com a subjecte de dret internacional ha de reunir els següents requisits:

- (a) una població permanent,
- (b) un territori definit,
- (c) un govern, i
- (d) la **capacitat** d'entrar en relacions amb els altres estats.

Ací les paraules claus a superar són **'voluntat'** i **'capacitat'**. Resta clar que eixa **'voluntat'**, per part dels valencians, ara se'ns presenta com inversemblant, inabastable i fora de tota expectativa. I en tenir-la -la voluntat- encara ens caldria d'assolir la **'capacitat'** del darrer requisit: *la capacitat d'entrar en relacions amb els altres estats*. Capacitat que comptaria i compta amb la **'capacitat'** dels ocupants -recordem l'enemic- per no fer-la possible.

D'acord, ens caldria la **'voluntat'** i la **'capacitat'**.

Però el futur no està escrit i la contingència històrica -com ens demostra la història- és imprevisible.

Amb tot, la primera condició, la condició necessària perquè cristal·litze esta proposta d'Estat valencià que fem -perquè la creiem pràctica i necessària- és fer-la pública. És el que estem fent. Per això este acte.

4. **I per a finalitzar el quart ítem**, per una POLÍTICA NACIONAL VALENCIANA, CAP A L'ESTAT VALENCIÀ... **a-fusteriana i a-espanyola**.

Començarem per fixar que el prefix 'a-' significa: 'absència, sense, al marge, privació, abstenció, no condicionat...'

És a dir una proposta **no condicionada**, que **no té res a veure**, amb la 'veritat delatada' que Fuster exposa en 'Nosaltres els valencians', ni amb la proposta nominal que fa en 'Qüestió de noms'; però també una proposta, no caldria dir-ho, amb aquella adscripció 'nacional' amb la que els valencians, vullguen o no, 'per imperatiu legal' se'ns ha assignat.

No deixa de ser una obvietat afirmar que un proposta POLÍTICA NACIONAL VALENCIANA, CAP A L'ESTAT VALENCIÀ de la Nació valenciana que hem definit, no pot ser compatible amb altres propostes nacionals, en este cas, **a-valencianes**. Però de vegades cal aprofundir en allò obvi i més quan els aparells de propaganda de les propostes nacionals **a-valencianes** que ens bombardegen són tant potents que, d'alguna manera, han aconseguit que els valencians els hi done vertigen pensar en la possibilitat d'anar a soles pel món i els han convençut que han d'anar agafats de la mà d'algú.

Els partits dels ocupants per a negar el caràcter nacional dels valencians afirmen, amb els seus aparells de propaganda i intimidació, que els valencians formem part de l'anomenada Nació espanyola. Però per aquells valencians que es neguen a acceptar esta adscripció voluntàriament, els partits dels ocupants -de manera extremadament intel·ligentment- s'aprofiten de les teories «fusterianes» per afirmar que els valencians que no es consideren espanyols, és perquè són -o es consideren- 'catalans'. Qüestió aquesta en la que els «fusterians»

assenteixen i els hi donen la raó. Per a estos dos nacionalismes **a-valencians**, tant pels nacionalistes espanyols, com per als nacionalistes «fusterians», el valencià que no es considera nacionalment espanyol és perquè forçosament ha de ser de la Nació «fusteriana» ('catalana' que diuen ells). I viceversa: per a un «fusterià» si un valencià no es considera -en comunió- català és perquè forçosament ha de ser espanyol. Un valencià per a ells o és espanyol o és català, mai pot ser a soles valencià. Cal reconèixer que com estratègia per fer desaparèixer nacionalment els valencians i restar espanyols per sempre, és molt eficaç.

Voldria afegir un apunt que considere important aclarir.

No hi ha que confondre els nacionalistes «fusterians» que només es dediquen a parlar sobre 'qüestions de noms', llengua, cultura i a exhibir mapes polisèmics, amb els nacionalistes catalans, estos sí polítics, que aspiren assolir el seu Estat català i la seua República Catalana a Catalunya, una República, la catalana, que la seua existència, els catalans, no la condicionen a res, ni tenen en compte per assolir-la, cosa lògica i natural, els valencians.

Al País Valencià, en esta estratègia per neutralitzar políticament els valencians, els partits d'esquerra i de dreta dels ocupants, es reparteixen els papers per representar la comèdia ben assajada que suposa les baralles entre ells del catalanisme/anti-catalanisme... L'esquerra i dreta espanyola es necessiten per reto alimentar-se i impedir que el valencianisme polític alce el cap i els valencians no deixen de considerar-se espanyols com a reacció a un catalanisme políticament inexistent, però que l'esquerra espanyola -fent el seu paper- conrea culturalment: *Decret 186/2021 de 19 de novembre del Consell, de declaració de l'any 2022 com a Any Joan Fuster. [decret on el Ministeri de Cultura de l'Estat ocupant forma part del Comitè d'Honor i de la Comissió organitzadora]*

La proposta «fusteriana» dels territoris de llengua catalana per anomenar-los Països Catalans, a l'espera que les 'condicions materials i morals' facen possible substituir l'eufemisme provisional de Països Catalans pel definitiu de Catalunya, cal dir que eixa proposta nominalista i nominal, no és independentista. La seua enunciació és sobre el nom -únic- dels territoris que parlen català-valencià i que es proposa ha de ser el de 'Catalunya'. Per a tots estos territoris el nom de Catalunya i el fet comarcal, és allò únic que caldria preservar. Tota la resta, País Valencià inclòs, son noms a esvaïr.

Per als «fusterians» la reivindicació de la República Valenciana no deixa de ser una 'collonada' (Guia *dixit*) i, fins i tot, per a la majoria d'ells, els adscrits políticament a l'esquerra espanyola, com el cantant Raimon, la República Catalana, també. I per una senzilla

raó, perquè eixes repúbliques els trenquen la seua Nació 'catalana', la que va teoritzar Fuster. Són 'collonades' perquè l'actual procés sobiranista català i l'incipient valencià també, dinamita aquesta estratègia unitarista nominal, trencant la nació ideada per Fuster. Per als «fusterians», la seua Nació, la que va de de Salses a Guardamar, la volen unida i abans la volen reconeguda dins d'Espanya que trencada. **La Nació «fusteriana» abans dins d'Espanya que trencada.**

D'ací l'aliança, en els territoris de parla catalana, dels «fusterians» amb l'esquerra espanyola que els promet secundar i defensar el seu ideal d'unitat dels PPCC en una 'altra Espanya' possible.

Ambdós, els espanyols d'esquerra i els seus votants «fusterians», al País Valencià, comparteixen el model dels Habsburg o el model Soviètic, models que garanteixen l'existència de les nacions (en el cas «fusteria» d'una 'nació' caiguda del cel) però sempre sense trencar l'Estat-imperial.

Concloent.

L'Estat valencià que proposem és un objectiu que es contempla com un fi en si mateix, no condicionat a res, fora de l'acceptació als Drets Humans. Un Estat valencià, lliure i sobirà, per a poder -SEMPRE els valencians- 'fer' o 'desfer', per a poder -SEMPRE- 'acceptar' o 'rebutjar', per a poder -SEMPRE- 'anar' allà on ens convinga, però també, per a poder -SEMPRE, els valencians- 'tornar' d'on no vullguem estar.

Hotel Inglés-València, 23 març 2023